

frem, da man sagde, at nu kommer der en beslutning om en kommunalreform.

Jeg tror også godt, at man i sit indre, i sit lønkammer ved, at det nok ville være lidt ejendommeligt at gennemføre en udligningsreform, som måske havde virkning i 1 år, medmindre den ingen virkning skulle have imellem kommunerne. Det bliver sikkert rimelig svært i forvejen for dem, der går og forestiller sig virkningerne af reformen, fordi det jo vil være sådan, at halvdelen af landets kommuner i dag mener, at de får for lidt, mens den anden halvdel mener, at de betaler for meget.

Man kan selvfølgelig sige, at det, der gør det lettere, er, at hvis der kun er 98 kommuner, er halvdelen af dem, der føler, at de får for lidt, færre end dem, der tidligere følte, at de fik for lidt. De, der så i dag føler, at de betaler for meget, bliver altså færre end dem, der tidligere følte, at de betalte for meget. Det er jo en gevinst. Om ikke en relativ gevinst er det jo i virkeligheden en total gevinst, at færre borgmestre føler, at de får for lidt, og at færre borgmestre føler, at de betaler for meget. Det er jo det, vi egentlig står over for.

Så er der det med overblikket. Man skal huske, at det største i reformen ligger i myndighedsudøvelsen. Det er egentlig kompetencen, man flytter hen, hvor borgeren bor. Det er sådan set det grundlæggende, at man ønsker, at kompetencen skal nærme sig borgeren.

Det er jo ikke sådan, at man kommer og siger, at der mangler en skole, eller at der er flere elever, fordi man har en kommunalreform; eller at der er flere ældre, fordi man har en kommunalreform; eller at der er flere syge. Det er heller ikke sådan, at der er færre sygehuse, fordi man har en kommunalreform. Det er heller ikke sådan, at der er færre læger eller færre sygeplejersker eller færre folkeskolelærere eller færre hjemmesygeplejersker eller færre hjemmehjælpere. Der er faktisk lige så mange, som der var dagen inden.

Det er jo det, vi har garanteret ved at sige, at det antal, der i dag udfører opgaverne rent fysisk, også er det antal den dag, hvor man implementerer det nye, for de er fulgt med opgaverne. Pengene er der altså i virkeligheden til at løse opgaven. Pengene er der til den løn, som skal udbetales til de personer, der er der; de er der allerede. Det er altså et spørgsmål om at omfordere de midler, der er til rådighed.

Så kommer spørgsmålet, om det er nødvendigt lige at bygge det nye rådhus, eller om kan

man bruge et af de gamle? Kan man forestille sig det? Det kunne jo godt være, at man i virkeligheden kom frem til, at der ikke mangler rådhus, at der faktisk er for mange rådhus, og at man måske skulle afhænde nogle af de rådhus, der er i overskud, for at få skabt kapital til at bygge et nyt rådhus. Det kan godt være, at der er brug for lidt pragmatisme og tilbageholdenhed med hensyn til, hvad det så egentlig er, der koster noget ud over selve sammenlægningen.

Sandheden inden for it er jo, at man har et overordentlig godt vidensgrundlag, i og med at man lige præcis ikke tynder ud, men at de kommunaldirektører, som i givet fald er overtallige, stadig er der. Det vil sige, at man har den optimale viden for 271 kommuner og 14 amter, som i virkeligheden skal udmøntes på færre enheder. Det må siges at være en gevinst i forhold til det, man har set tidligere.

Så vil jeg lige kort sige noget om det generelle for 2006. Det er klart, at det kræver en vis forståelse af, at der var en lære i 1970'erne. Det var nemlig det tidspunkt, hvor det totale greb om den offentlige økonomi i virkeligheden svigtede fuldstændig. Det var den største stigning nogen sinde, og det ønsker ingen i dag. I de forhandlinger, jeg har, er der en vis forståelse for, at det nok er en god idé at have et overblik over og styr på 2006, så man ikke har et problem efterfølgende.

Man kan så anerkende, at der ikke skal være en økonomisk linje i det, man gør, eller at der skal være en linje. Men hvis der skal være en linje, er der ingen, der vinder ved, at økonomien kommer ud af kontrol i 2006. Alle vinder ved, at man koncentrerer sig om udfordringen i at gå sammen. Det ligger så implicit i aftalen, at friheden efterfølgende vender tilbage.

Det her er et, om jeg så må sige, omdrejningspunkt forud for kommunalreformen, som egentlig kræver rettidig omhu. Jeg tror også, at man bagefter vil være lidt taknemlig for, at det ikke var det, man skulle forholde sig til efterfølgende, fordi det i givet fald var skredet.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Min erfaring med at ordkløve – hvis jeg må bruge det udtryk – med finansministeren er ikke god, så det vil jeg prøve at lade være med. Det plejer ikke at give nogen af os særlig mange nye oplysninger, og heller ikke dem, der måtte lytte eller se med.